

VÔ VI QUY NGUYÊN

Đức Thầy Từ Minh Đạt

Đạo Học Văn Đáp.

Tập 3

TẠP CHÍ QUY NGUYÊN PHÁT HÀNH NĂM 2015.

CÁC LOẠI SÁCH CỦA VÔ VI QUY NGUYÊN

LOAI A: Sách dành cho Học Viện VVQN:

Bao gồm các loại sách chứa đựng các bài học có cách hoạch định, kế hoạch và tổ chức VVQN. Các tài liệu chứa đựng dữ kiện lịch sử mật chưa đến thời gian công bố, các văn kiện, thông tin có cách cá nhân. Các tài liệu mật, các thảo chương, luận án của Học Viện.

LOAI B: Sách dành cho Huỳnh Trường chính thức và các Trường Nhóm Đạo chính thức:

Bao gồm các loại cẩm nang, các chương trình huấn luyện, hướng dẫn, các tài liệu bán mật đang trên đường giải mã, các tài liệu dành hướng dẫn riêng cho Huỳnh Trường, Trường Nhóm Đạo.

LOAI C: Sách dành cho các pháp hữu được chọn lựa:

Bao gồm các loại bài học cùng với phương hướng xử trí trong các hoàn cảnh của bài học. Các chi tiết, bài học dưới dạng tế nhị không phổ biến rộng rãi.

LOAI D: Sách dành riêng cho đại đồng pháp hữu và nhân sanh:

Đây là các loại sách phổ thông, giới thiệu Pháp Đạo, chuyện giải trí, văn hóa, nghệ thuật có tánh đạo và những bài học chung.

NAM MÔ ĐẠI THỪA LIÊN HOA HÓA THÂN MINH
VƯƠNG PHẬT
NAMO METTREYA BUDDHA

ĐỨC THẦY TỪ MINH ĐẠT

Sách loại D

LỜI NÓI ĐẦU:

Đạo Học Vấn Đáp không phải thuần túy là những câu hỏi và trả lời suông mà nó bao hàm mọi ý nghĩa trong đó: Tính lý thuyết, giải phẫu vi tế, giải phẫu tâm thức, đi thẳng vào nội tâm người hỏi, thích hợp được cho đại đa số người nghe, Tính linh hoạt trong mọi vấn đề... Song song là sự thử thách để làm mực thước...

Một điểm nhỏ trong Đạo Học Vấn Đáp tập 3 này, Ban Biên Tập Tạp Chí Quy Nguyên mạn phép có phần ghi chú để làm sáng tỏ thêm một số vấn đề mà các pháp hữu ở các nơi có lẽ không nắm rõ được. Để từ đó, qua câu trả lời của Đức Thầy, các pháp hữu có thêm hình ảnh khái quát hơn để nắm rõ vấn đề.

Đạo Học Vấn Đáp còn cho người đọc thấy Pháp Đạo Vô Vi Quy Nguyên có thể áp dụng được cho mọi lý thuyết, mọi tư tưởng, mọi hoàn cảnh xã hội. Kể cả những vấn đề nan giải trong đời sống đến những vấn đề lớn như trong đất nước, trong mối quan hệ ngoại giao, thương mại,...

**Đại Hùng Linh Điện, ngày 30 tháng 3 năm 2004.
Ban Biên Tập Tạp Chí Quy Nguyên.**

Viếng thăm trang web:

www.voviology.org

hoặc

www.voviquynguyen.org

VẤN ĐÁP:

Tháng 8 năm 2001

Phù Thị Tuyết Lan hỏi: *Thông thường, Thầy không đồng ý cho đệ tử có sự trao đổi trong cầu nguyện như nguyện xin được giảm thọ cho cha, mẹ,... thế thì tại sao trong trường hợp của cô Võ Thị Nhung, Thầy lại cho phép có sự trao đổi trong đó như Thầy chịu gánh một phần bệnh cho cô Nhung và chịu giảm thọ mạng của mình cho người này nếu cần thiết?*

Thầy hỏi lại: Em sẽ sống bao nhiêu lâu nữa?

Phù Thị Tuyết Lan: Thưa! Con không biết!

Thầy: Chính em đã không biết tuổi thọ của mình có bao nhiêu thì em lấy cái gì để xin chiết giảm? Lỡ như em chỉ còn sống thêm có 1 năm nữa mà lại xin Ông Trên là con chịu giảm thọ 10 năm cho cha mẹ, 10 năm đó em lấy ở đâu ra? Vì vậy muốn nói đến sự trao đổi thì điều trước hết mình phải nắm được mình thực có cái gì trong tay. Tương tự trong chuyện này, Thầy nắm biết Thầy có cái gì trong tay.

Đức Thầy tiếp các trưởng nhóm dạy thiền VVQN tại một võ đường tại một thành phố thuộc miền Nam Na Uy. 12-2011.

VẤN ĐÁP:

VỚI CÁC THÀNH VIÊN BĂNG ĐẢNG

Ngày 15 tháng 1 năm 2002

Một thành viên băng đảng hỏi: *Thưa Thầy! Con thường đánh cá ngựa, đánh cá trên các môn thể thao, con nghĩ việc đánh cá này cũng là một công việc như mọi người đi làm khác. Vì con cũng phải suy nghĩ, tính toán rồi bỏ tiền ra. Nếu con thắng thì có lời, còn thua thì mất tiền. Như vậy, việc đánh cá có đúng không và việc làm của con có đúng không?*

Thầy hỏi lại: Việc đánh cá ấy có hợp pháp hay không?

Vì vậy như thấy ra vấn đề: Ồ!

Thầy nói: Thực ra, tất cả những gì hiện diện trên thế gian này đều do Thượng Đế mà có. Đánh cá, cá ngựa cũng vậy, chơi thì không có gì là lỗi cả. Như các vị cũng từng biết, Thầy chơi súng, chơi vũ khí có sao đâu? Nhưng cái đáng nói là có hợp pháp hay không? Tại sao Thầy lại đề cập đến việc hợp pháp? Vì Thầy mong muốn các vị đừng để mình vì một việc nhỏ nào đó mà làm mất đi mình, đừng để một chuyện không đáng nào mà làm việc phải kẹt với nó mà mất đi cái cơ hội cho mình làm một công việc lớn hơn và chính đáng hơn! Nếu mình có chí bay bổng, tung hoành thì cũng không sao, phải giữ gìn nó để mình tồn tại mà làm việc lớn. Việc lớn ở đây là gì? Là cùng với Thầy cải tạo lại xã hội, cải tạo lại thế giới để mọi người đều trở thành người tốt và toàn thiện.

Làm chuyện phi pháp đối với các vị thì cũng không sao vì các vị đã từng làm, đối với Thầy cũng không sao vì trên đời chuyện đó cũng thường, nhưng cũng bởi chuyện phi pháp ấy nó sẽ làm chùn chân mình, nó cột mình lại rồi mình sẽ mất đi cơ hội thành một con người vĩ đại cho xã hội.

Một thành viên băng đảng khác hỏi: *Thưa Thầy! Con có tính nóng, mỗi khi con nghe ai nói sốc thì con nhịn không được, phải sinh chuyện ẩu đả hoặc đâm chém như vậy con phải làm sao?*

Thầy trả lời: Thầy cũng có tánh nóng vậy! Nhưng mình nên nhìn hơn một chút là nếu mình không muốn ai xâm phạm mình thì trước hết mình phải có cái nhìn, có nhận thức cao lớn hơn một chút. Để dành mình mà thực hiện chuyện cao lớn đó. Như Thầy đây! Thầy cũng từng trải qua thời gian mà tính mạng của mình bị đe dọa, nằm trong tay của người, rồi bị người chửi, bị người rửa, bị người làm nhục. Có thể nói, lúc ấy chỉ cần một vài giây là Thầy có thể cho người đó đo ván nhưng Thầy đã không làm. Thầy chỉ tâm niệm: “Nhịn! Nhịn! Nhịn!” Để mình tồn tại, để mình có cơ hội làm nên đại nghiệp. Cái tạo cả thế giới trong đó có chúng nó! Thầy đã nhịn và Thầy đã tồn tại để ngày nay Thầy mới có cơ hội thực hiện được mục đích của mình. Các vị cũng vậy! Chuyện không đáng, chỉ dăm ba câu chửi, có thể đó là câu chửi cha mình nhưng nếu thấy nhịn được thì nhịn, để dành mình, để mình tồn tại mà cùng Thầy dẫn dắt chúng sinh. Công việc này cao đẹp hơn.

Một thành viên băng đảng hỏi: *Thưa Thầy! Con đã từng cướp của, đã từng giết người. Vậy, làm thế nào con chuộc được lỗi lầm này?*

Thầy trả lời: Đã lỡ giết người thì bây giờ lo tu tập để sau này cứu lại người. Đã lỡ cướp của người thì bây giờ lo tu tập để sau này ban phát cho người!

Vị này hỏi lại: Thưa Thầy! Bây giờ con không có chi cả thì làm thế nào có thể ban phát cho người?

Thầy trả lời: Ban phát những gì mình học, ban phát những đức tính cao đẹp của mình qua quá trình tu tập cho người và từ những gì mình trải qua, lấy đó làm bài học mà cảnh tỉnh người.

Một thành viên băng đảng khác hỏi: *Thưa Thầy! Như vậy, làm thế nào để tụi con có thể dần dần lại đàn em, hướng dẫn tất cả trở thành người tốt?*

Thầy trả lời: Tướng cướp hay tướng quân giống nhau ở một điểm là làm cho phỉ chí bình sanh mà khó có điều gì có thể ràng buộc được con người của họ. Nhưng tướng cướp và tướng quân khác nhau ở một điểm là: Có lý tưởng phụng sự hay không lý tưởng phụng sự mà thôi. Có lý tưởng, có hoài bão thì là tướng quân. Không có lý tưởng, không hoài bão, không hướng đến thì là tướng cướp.

Trong xã hội các nước, chính quyền ngăn ngừa tội phạm bằng hình luật, bằng sự cấm đoán, bằng nhà giam, bằng sự trừng trị nhưng bao lâu nay con người vẫn phạm pháp bởi vì tất cả đã thiếu đi cái căn bản ngăn ngừa phạm pháp, tức là un dúc cho con người lý tưởng. Un dúc về tinh thần, dĩ nhiên vấn đề giáo dục thì xứ nào cũng có nhưng un dúc về tinh thần thì Thầy thấy hầu như là không!

Phải un dúc về tinh thần, phải cho con người một lý tưởng, một vị trí quang vinh trong việc xây dựng đất nước và xã hội thì nạn phạm pháp tự mất. Vì ai cũng tìm được chỗ để thỏa chí tang bồng. Thỏa chí trong phụng sự thay vì phải thỏa chí trong phá hoại. Từ đó, để dạy cho em út mình thấy rằng: Mình tập hợp với nhau để làm gì? Làm anh hùng à? Để đàn em xung tưng và để người đời nhìn mình bằng cặp mắt nể sợ à? Tại sao mình không làm những anh hùng trong lòng mọi người, bước những bước tiên phong trong công cuộc hoằng hóa? Tại sao mình không làm những đứa con ngoan của Thượng Đế để những công việc mình làm tạo nên sự an lành cho ngàn đời, ngàn đời sau?

Về tài chánh cũng vậy, đừng nghĩ vào tiền bạc tài chánh nhiều quá! Sống phải thì không thiếu hụt đâu! Các vị hãy xem từng bộ y phục, giày dép trên người của Thầy, chiếc xe của Thầy đang lái, nó có vẻ nghèo nàn lắm phải không?

Nhưng trước mắt mọi người, tất cả những thứ đó là đẹp nhất, là quý nhất mà ai cũng mong có cả, bởi vì cái chính là hình ảnh của Thầy đang nằm trong lòng mọi người.

Sinh hoạt băng đảng cũng giúp cho các vị có tiền bạc dồi dào thật đấy! Nhưng các vị nhìn thử xem trong quá trình sống của mình, có người nào là thành viên xã hội đen được giàu có lâu bền? Cho dù họ vượt qua tất cả các vòng kiểm soát của luật pháp. Các vị cứ nghiệm thử xem lời Thầy nói có đúng không? Không có gì bền cả, tại sao không làm công việc để tiếng thơm muôn đời?

Đức Thầy đã lần lượt trả lời các câu hỏi của các vị này. Cuối cùng, tất cả đều tỏ ngộ, xếp giáp, cởi bỏ tất cả, quỳ xuống xin cầu đạo. Có lẽ đó là lần đầu tiên trong đời các vị này biết chấp tay phủ phục trước Đấng Cứu Thế.

Tất cả đều được thọ ký và kể từ nay đã bắt đầu một cuộc đời mới toàn vẹn hơn, hướng thượng hơn.

8-2008.

VẤN ĐÁP:

MỘT SỐ LÝ GIẢI VỀ CUỘC ĐỜI

Ngày 15 tháng 2 năm 2003

Từ Minh Tâm Hương hỏi: *Tại sao hầu hết các thiên tài của cõi Thế như: Einstein, Bill Gates,... đều có quá trình học lúc nhỏ không được mấy xuất sắc, thậm chí có rất nhiều người không tốt nghiệp? Lúc nhỏ học không xuất sắc, tại sao lại có thể thành một thiên tài khi kiến thức của họ không được ươm đùc đầy đủ? Theo Thầy sự kiện trên đùc giải thích như thế nào?*

Đức Thầy: Không một người đời nào có quyền chấm điểm một Chư Thiên! Các thiên tài ra đời với sứ mạng cống hiến cho đời những phát minh, phát kiến để mở lối cho người hầu hết là các Chư Thiên.

Người đời không đùc phép, không có quyền hạn để chấm điểm Chư Thiên, duyệt xét sự đậu rớt của Chư Thiên. Vì vậy, các Chư Thiên mang bộ áo của người đời lúc nhỏ cũng phải trải qua môi trường học của người đời nên sự học của họ thường không đùc suôn sẻ. Đó là chưa nói những tư tưởng của các vị và của người đời đối chọi với nhau. Như người đời thấy triết lý này là đúng, thấy văn chương như vậy là siêu thoát, thấy lý giải hoàn cảnh lịch sử như vậy theo tư tưởng như thế này là hợp lý,... chưa chắc một Chư Thiên cho là hợp lý, cho là đúng vì bộ đầu của họ thấy khác. Nhưng kệ! Học trong trường với những quy định như vậy, mực thước như vậy, đi sai thì ăn điểm kém thế thôi! Cũng có nhiều trường hợp các Chư Thiên luôn ăn điểm cao trong học vẫn như em chẳng hạn vì đại đa số các vị này đã lẫn lộn và bị kẹt dưới trần lâu rồi, chịu sự giáo dục và đào tạo của cõi đời lâu rồi nên dễ thích nghi hơn.

VẤN ĐÁP:

MỘT SỐ ĐIỂM NHỎ VỀ

TƯ TƯỞNG VÀ CHIẾN TRANH

Một số câu hỏi được trích từ cuộc vấn đáp lúc 12 giờ đêm cho đến 4 giờ sáng ngày 22 tháng 2 năm 2003

MQ: (Sau khi phân tích tình hình chính trị thế giới, ông hỏi): *Công việc chúng tôi đã làm mọi cách để cứu nguy đất nước này (Hoa Kỳ) và gìn giữ hòa bình của thế giới. Chúng tôi cố gắng loại bỏ thế lực đang mưu đồ nắm quyền thống trị thế giới. Bọn chúng tạo ra chiến tranh, tạo ra các loại dịch bệnh như bệnh Aids cũng do chúng tạo ra, bọn chúng khiến cho các Tôn Giáo chống phá nhau,... Chúng đã ảnh hưởng rất nhiều ngoài xã hội và thế giới. Hôm nay, tôi hỏi Thầy cũng vì các thế hệ về sau của chúng tôi. Làm sao chúng tôi có thể loại trừ được chủ thuyết này? Làm sao cho con người họ thấy ra được họ đang trên đường bị diệt vong?*

Đức Thầy: Với hoàn cảnh bây giờ chỉ có phá sản, có sụp đổ (collapse) thì mới có xây dựng lại. Căn nhà đã xây trên một nền tảng (foundation) sai thì dù có vá vúi gì cũng vậy, giải quyết được hôm nay, ngày mai cũng vậy, rồi chuyện cũ cũng tiếp diễn. Xây lại cái nền khác!

LA: *Theo Thầy thì chiến tranh có thể xảy ra không?*

Đức Thầy: Mình đã làm những gì thì bây giờ mình nhận lấy cái đó! Bây giờ vị hãy so sánh thử, vào thời của vị còn trẻ và giới trẻ của thời nay, vị thấy có khác biệt nhau nhiều không? Thời nay nó ma quỷ (evil) hơn phải không? (LA gật đầu). Chiến tranh hay không chiến tranh, nhìn qua đó cũng đủ biết rồi!

MQ: *Tôi hy vọng với quyền năng của Thượng Đế mới thay đổi được hoàn cảnh này. Tôi hy vọng nghe được lời chỉ giáo của Thầy và đường hướng của Thầy trong hoàn cảnh này? Nếu không giải quyết được thì bao nhiêu người sẽ chết? Chúng tôi tin chắc Thượng Đế đã có sự giải đáp?*

Đức Thầy: Chuyện của Thượng Đế là chuyện của Thượng Đế, riêng với con người thì phải tự sức mà làm. Ví dụ: Hôm nay Thầy cho các vị cầm nang khi hữu sự, các pháp hữu rút về Đạo Viện như thế nào, hay sự chuẩn bị tại Đạo Viện như thế nào... đó là chuyện của con người. Thầy nhân sự việc để dạy cho người, làm một bài học mẫu cho người. Chứ với Thầy, chiến tranh hay không chiến tranh cũng vậy thôi. Cuộc sống của người ta bây giờ có khác gì là chiến tranh đâu? Cũng giành giật, cũng đấu tranh, cũng chống đối, không khác chi chiến tranh cả.

Nhưng Thầy phải làm một ví dụ để những đời sau biết sự tu học không giới hạn ở mức độ nào cả: Lý luận, kinh tế, chính trị, ngân hàng, quân sự, nghệ thuật,... và đừng bao giờ lẫn lộn giữa công việc của mình làm và quyền năng của Thượng Đế. Thượng Đế có giúp hay không đó là chuyện của Thượng Đế, đừng cầm nhầm rồi bỏ sót những công việc đáng lẽ mình phải làm thay vì ngồi đó đợi quyền năng của Thượng Đế.

Vị lo nghĩ những chủ thuyết, vị lo lắng cho các thế lực kia. Vị e ngại họ sẽ không chế thế giới. Nhưng làm gì thì làm, thì tất cả cũng đang làm theo kế hoạch, họ đạt được hay không là chuyện khác. Họ làm nhưng họ sẽ mãi mãi không nắm được họ sẽ có những gì. Với Thầy thì khác! Thầy làm công việc và nắm chắc được mình đang làm cái gì và thu hoạch cái gì. Chuyện của vị hỏi bây giờ còn sớm quá, chưa đến lúc Thầy giải đáp tường tận được đâu. Vì ngay bây giờ, những người bên cạnh Thầy, sát bên Thầy cũng không biết được và nghĩ ra nổi: Thầy đang làm cái gì và đang tính cái gì!

Đức Thầy đặt lại câu hỏi: Các vị là người của Quốc Hội, các vị là những người lãnh đạo trong các chính đảng của Mỹ, những nhân vật quan trọng trong chính trường của Hoa Kỳ. Trước khi các vị muốn lèo lái tổ quốc của mình đi theo hướng nào thì Thầy hỏi các vị. Cho Thầy biết từ huyết của Quốc Hội Mỹ. Rồi Thầy sẽ chỉ cho các vị biết thêm đường đi nước bước như thế nào?

(Ghi chú của Ban Biên Tập Tạp Chí Quy Nguyên:

Sau lần đặt câu hỏi này, các vị dân cử đã im lặng và từ đó chúng tôi đã thấy các vị này không còn lui tới Đại Hùng Linh Điện. Chúng tôi có hỏi Thầy tại sao Thầy đã đưa ra câu hỏi thật là chấn động như vậy? Thầy đáp:

- Nếu họ thật lòng yêu tổ quốc của họ, họ sẽ hỏi Thầy “thưa Thầy, xin Thầy chỉ giùm từ huyết của chúng tôi ở chỗ nào? Hoặc nếu họ đã biết hoặc tưởng đã biết đúng thì phải thăm dò thử Thầy là người ở ngoài chính quyền, ngoài quốc hội, Thầy đã thấy từ huyết của họ ở chỗ nào để mà trám... Hoặc họ có thể hiểu lầm đây là một sự đe dọa, thì phải dò thêm “đối phương” đã nắm được những gì? Họ chỉ rút êm, cho thấy bản lãnh của họ không có. Để những người có quyền lực lớn gán gù nhưng không đủ bản lãnh, mình sẽ bị họa lây.

Đức Thầy nói thêm:

Ngay từ đầu, Thầy biết họ đến đây vì mục đích gì? Không phải vì lý do thành tâm cầu đạo để từ xa xôi đến đây hàng tuần đâu! Đó là lý do Thầy đã tạo cuộc viếng thăm Viện Bảo Tàng của Tổng Thống Nixon. Thầy đi nhưng đâu phải đi chơi !

Đến thăm chính thức nơi đó thì chơn linh của Tổng Thống Nixon phải ra chào. Lấy cớ đó để chỉ bảo thêm cho phần lực này đồng thời Thầy đã tỏ rõ ý của mình: “Thầy sẵn sàng giúp đỡ đất nước Hoa Kỳ, đào tạo nên những vị Tổng Thống chuẩn mực trong tương lai nhưng với một điều kiện là nhân tuyển phải là người mà hiện nay không từng nắm một chức

vụ gì hết!” Các vị xem lại trong bài Bút Ký của Thầy đăng trong Tạp Chí Quy Nguyên thì rõ. Thầy cho các vị này tham dự, mặc dầu, lúc đó các vị này chưa hề tiết lộ cho Thầy là họ nắm đầu các chính đảng của Mỹ và là Nghị Sĩ Quốc Hội. Họ dẫu lai lịch. Nhờ dẫu như vậy mà thành ra tốt vì Thầy bày tỏ ý của Thầy trước. Thầy không đào tạo người đã có chức vụ trở thành Tổng Thống của Mỹ.

Thầy nói riêng cho các vị: Người đã từng nắm chức vụ rồi, từng nắm trọng trách rồi, cái đầu của họ cứng như đá vậy, khó chuyển ra hướng khác với họ nghĩ được. Mà để họ chuyển được, người đời cũng đã mất bao nhiêu mạng rồi. Đây là kinh nghiệm của Thầy, nên Thầy đòi hỏi đối tượng được học, được đào tạo là vậy !

Đức Thầy còn kể cho chúng tôi nghe câu chuyện, ngày xưa có một vị chuẩn bị tranh chức Tổng Thống tại một quốc gia đã nhờ Thầy xem giùm địa lý ngôi gia, sau khi xem, Thầy đã bảo vị này đập, sửa hầu hết căn nhà của mình. Một căn nhà trị giá hơn nửa triệu dollars đã bị đập không thương tiếc và chỉnh lại theo ý của Thầy. Thầy nói thực ra địa lý không có ăn nhập gì vào chức vụ Tổng Thống cả mà Thầy biểu họ đập nhà của họ cốt ý Thầy đang xem lá gan của họ và khi nghe một cổ vấn về một vấn đề gì đó mà mình không nắm bằng người ta, sự nghe này có nghe bằng trọn lòng không? Người này đã thỏa mãn 2 điều kiện trên. Quả vậy, vị này đã trở thành Tổng Thống.

Từ trường hợp trên, Thầy nói thêm: Những người này không có lòng ái quốc thực sự, Thầy biết ý định của họ và Thầy đã không giúp họ dẫu rằng họ là đệ tử của mình.

Đúng như Thầy đã gợi ý, ngày 18 tháng 3 năm 2003, tức khoảng 1 tháng sau buổi vấn đáp, chiến tranh giữa Hoa Kỳ và Iraq đã bùng nổ).

Đức Thầy viếng thăm một sở An Ninh tại Pháp 2004.

Đức Thầy nói lúc xưa khi sang Mỹ, thời gian ấy cả thế giới đều chống Việt Nam. Hoa Kỳ và Việt Nam còn là kẻ thù, đất nước Mỹ không hề công nhận Việt Nam nhưng Thầy vẫn nhận mình là người Việt vì mình sanh ra và lớn lên tại Việt Nam. Thế nên, ngày nay không vì bất kỳ lý do gì khi mình sanh ra và lớn lên trong gia đình Vô Vi Quy Nguyên mà mình cho rằng nó không tồn tại khi Việt Nam chưa công nhận mình.... Ai không công nhận thì đó là chuyện của họ, mình không thể nào nói là mình không tồn tại được, cũng như ngày xưa Mỹ không công nhận Việt Nam thì không thể nào nói là mình không phải là người Việt được, vì Việt Nam vẫn tồn tại. Thế nên, biện pháp tốt nhất là biết điều với nhau... Mình không hề làm những gì trái với luật pháp, kể cả những gì luật pháp cho phép, không cấm nhưng mình biết có những thời điểm tế nhị của đất nước nên mình cũng không làm!

Viếng thăm trang web:

www.voviology.org

hoặc

www.voviquynghuyen.org

**ĐỨC THẦY GIẢI THÍCH THÊM MỘT
KHÓA CẠNH KHÁC VỀ BUỔI VẤN ĐÁP:
MỘT SỐ ĐIỂM NHỎ VỀ
TƯ TƯỞNG VÀ CHIẾN TRANH**

lúc 12 giờ đêm cho đến 4 giờ sáng ngày 22 tháng 2 năm 2003

Trong số những vị dân cử đã nêu các câu hỏi ngày 22 tháng 2 năm 2003, có 1 vị là Thủ Khoa khóa 2 của Trung Tâm Trị Liệu và Thiền Định tại Anaheim mà có lần Thầy đã tiết lộ về tiền thân trong 1 bài bút ký đã được đăng trên Tạp Chí Quy Nguyên.

Lý do Thầy nhắc lại vấn đề trên để cho các vị theo dõi được qua trình tu học của con người như thế nào và cái thức của họ như thế nào sau khi trải qua bao lần thay đổi thể xác.

Họ là những đệ tử ngày xưa của Đức Chúa Jesus. Đã 2000 năm rồi, cái cách của họ cũng vậy. Tự lý luận, tự hoạch định và mong mỏi rằng thế lực Thượng Đế luôn sau lưng họ trong mọi mưu đồ định bá đồ vương. Tiền thân của họ đã chứng kiến Đức Chúa Jesus thi triển thần thông, cũng như thời nay, họ đã chứng kiến những chuyện Thầy làm.

Các vị biết bản án ngày xưa để hành hình Chúa Jesus là: Xúi giục bạo loạn, âm mưu lật đổ chính quyền La Mã. Nhiều người cho rằng lý do bởi sự tham lam của Juda, bán Chúa lấy 30 đồng. Nếu đã tham lam thì tại sao không sống để mà hưởng? Ném tiền rồi treo cổ để làm gì?

Chỉ 1 lý do đơn giản nhất là họ đã tính lầm, họ lầm lẫn về Thần quyền và Thế quyền. Họ không thấy được sự khác nhau giữa đời và đạo. Họ không nhận ra được sự khác biệt giữa biên giới của tâm linh và biên giới của quốc gia. Dẫn dắt tâm linh không phải là dẫn dắt lãnh thổ.

Tinh thần của Đạo không phải là Giáo Hội và Giáo Hội không phải là chính quyền.

Họ không thấy được sự hỗ trợ của đời và đạo. Gồm chúng sanh rất khác với tóm thu thiên hạ. Họ tự tính rồi trông ông thầy của họ vào cuộc để cảm thấy an tâm vì nghĩ có Thượng Đế bên cạnh. Juda chết trước nên bị đổ mọi tội lỗi lên đầu.

2000 năm qua, Thượng Đế đã ra ân cho họ, đã cho họ bao nhiêu cơ hội trong các môi trường về chính sự. Biết bao người đã trở thành quốc vương, tổng thống, lãnh tụ quốc gia,... thế mà đến tận bây giờ cũng không phân biệt được đạo và đời, thần quyền và thế quyền. Luôn trông chờ, ỷ lại từ 1 quyền năng nào đó từ trên trời rơi xuống mà không chịu nhìn thực tại nơi mình. Công việc thuận lòng trời, thuận ý người thì thành công, cần gì phải có thần thông ? Từ điểm căn cơ đó, mọi câu hỏi của họ về quyền năng của Thượng Đế đều bị Thầy đánh bật ra và chia 2 rõ ràng.

Khánh Đan 2008.

MAN ĐÀM:

VIỆT NAM VÀ TƯƠNG LAI VIỆT NAM Một số câu hỏi được trích từ cuộc vấn đáp vào tháng 7 năm 2003

(Ghi chú của Ban Biên Tập Tạp Chí Quy Nguyên:

Sau đây là những câu hỏi đáp nghe thì rất mang màu sắc của đời nhưng phân tích kỹ, chúng ta sẽ thấy nhuộm đầy tính đạo rất cần thiết trong việc hành xử mỗi ngày. Vì vậy, Tạp Chí Quy Nguyên quyết định chọn những câu vấn đáp này đăng tải).

Hỏi: *Tư tưởng của Pháp Đạo Vô Vi Quy Nguyên có thể giải đáp mọi nan đề và giải tỏa mọi gút mắt trong cuộc sống. Đứng trên quan điểm của Pháp Đạo, Thầy có ý kiến gì về những khó khăn của Việt Nam trong việc xuất nhập sang Mỹ mà điển hình là vụ kiện nhập khẩu cá Basa của Việt Nam vào thị trường Hoa Kỳ?*

Đức Thầy: Tại sao lại ra tòa trong một xứ mà chính xứ đó kiện mình? Bộ Thương Mại Hoa Kỳ kiện Việt Nam, chính phủ Việt Nam bỏ tiền ra mướn 1 tổ hợp luật sư lớn hàng thứ 3 của Mỹ. Bao nhiêu tiền đã mất trong vụ kiện này? Làm sao mà thắng được? Đi không đúng cách!

Hỏi: *Vậy theo Thầy như thế nào mới đúng cách?*

Đức Thầy: Chìa khóa nào để kiểm soát 1 bộ? Đó là Tổng Thống! Chìa khóa nào để kiểm soát Tổng Thống Mỹ? Đó là quốc hội! Tại sao không đi ở hướng quốc hội mà lại chọn con đường pháp lý?

Hỏi: *Nếu vậy thì hướng đến là quốc hội, vậy làm thế nào để vận động được quốc hội ?*

Đức Thầy: Công nghiệp cá Basa có ảnh hưởng đến cuộc sống của hơn 400000 nông dân miền Nam. Trong 400000

người này có bao nhiêu thân nhân sống tại Mỹ? Đó là một lực lượng lớn để vận động với Quốc Hội Mỹ.

Hỏi: *Đệ tử tháp tùng cùng phái đoàn ngoại giao của Việt Nam sang Mỹ nhưng nhận thấy khó có sự hợp tác của người Việt tại đây!*

Đức Thầy: Đó là bài học kinh nghiệm cho chính phủ của bất kỳ nước nào trên thế giới. Đừng để mất những cơ hội quý.

Hỏi: *Xin Thầy cho một ví dụ cụ thể?*

Đức Thầy: Ví dụ như thời kỳ vượt biên. Trong quá trình vượt biên có hơn nửa triệu người bị chết trên biển, bỏ qua chuyện bảo tố, số còn lại chết vì hải tặc, vì các quốc gia khác có chính sách giết người vượt biển. Nhiều, nhiều phụ nữ, trẻ em bị bắt cóc và bán đi làm đĩ,... chính phủ Việt Nam đã im hơi lặng tiếng.

Dầu rằng những người đó chống đối với mình nếu mình bắt được họ, nhốt tù vì luật của mình là như vậy cũng không ai trách cứ lắm đâu. Nhưng với quốc tế thì họ vẫn là công dân của mình. Họ chống mình là chuyện của họ, chuyện riêng tư của quốc gia mình nhưng bức hại đến công dân của mình thì mình phải lên tiếng. Bắt buộc, đòi hỏi chính phủ Thái Lan, chính phủ các nước Đông Nam Á bằng mọi giá phải giải quyết nạn hải tặc, trao trả lại cho đất nước những công dân của mình, phải tìm cho ra những công dân của mình bị thất lạc... Nếu họ không thực hiện thì không đối tác, không quan hệ buôn bán, phải có biện pháp. Coi đi, sự quan hệ buôn bán với các nước ấy ngày xưa là bao nhiêu so với ngày nay?

Mình phải hành xử như vậy. Công dân mình đi đâu cũng là công dân mình, chống mình, phản mình, cũng là công dân của mình và mình phải bảo vệ họ cũng như trong hiến pháp

mình đã luôn khẳng định dù họ bây giờ quốc tịch nào, cũng là công dân của Việt Nam,...

Mình bảo vệ họ trước những hiểm họa do chính các nước khác mà họ tìm tới đặt lên đầu của họ. Cứ giữ đúng mực vì dân tộc của mình thì làm sao những chuyện chống đối còn tồn tại? Vài chục năm sau, khi cần có hàng tỷ dollars đổ vào nền kinh tế của mình, mình luôn có cả một khối người yểm trợ có mặt trên khắp thế giới. Cũng không cần phải tốn ngân khoản mướn luật sư thật đắt tiền mà cũng giải quyết được sự việc.

Mình đã làm ngơ, đã vô tình làm mất đi cơ hội ngàn đời để giải quyết các mâu thuẫn trong nước. Tôn giáo nào hay chủ thuyết nào cũng chỉ là giai đoạn. Đối với nhau cho thật đẹp thì sự tồn tại mới là vĩnh viễn.

Hỏi: *Vậy còn có những cơ hội để làm lại không?*

Đức Thầy: Còn rất nhiều, còn đầy rẫy những cơ hội, tại không để ý thôi! Sống cho đẹp trước thì sẽ thấy.

(Ghi chú của Ban Biên Tập TCQN:

Đức Thầy cho biết thêm, vào những năm 1990, Thầy đã vận động thành công với quốc hội về việc tiếp tục ngân khoản cho người tỵ nạn ở các nước trên thế giới: Đông Dương, Iran, Đông Âu,... được vào Mỹ. Thầy chỉ có 1 mình, không tài khoản, không viện trợ nhưng Thầy đã vận động thành công. Hơn 12 vị Thượng Nghị Sĩ Hoa Kỳ đã làm quen và muốn kết thân với Thầy, một số bộ trưởng, kể cả Bộ Trưởng Bộ Thương Mại từ Washington D.C. sang Calif. mời Thầy hội kiến,... đều đó minh chứng rằng những gì Thầy chỉ ra đó là sự thật không phải chỉ là lý thuyết suông.

Đức Thầy cho biết chặn đứng các vụ buôn người qua những đường biên giới, cần quét có cơ sở buôn người trá hình, bảo

vệ lâm, hải sản, các tài nguyên của đất nước,... đó cũng là những hành động nhằm cho quốc tế và chính người Việt Nam thấy họ thực sự có một chính phủ lo cho họ...).

Hỏi: *Tình trạng quan hệ giữa Việt Nam và Trung Quốc sẽ đi về đâu? Trước mắt là nền kinh tế của Trung Quốc là mối đe dọa lớn cho đất nước. Tương lai sẽ như thế nào?*

Đức Thâm: Vì có bao giờ để ý thấy những đứa con một trong gia đình thường là những đứa thật ích kỷ, thiên cận. Vì môi trường của nó đã tạo ra con người nó là như vậy. Nó không có anh em nên nó không biết chia sẻ. Nó là con một nên nó được tất cả tình thương của cha mẹ nó dành cho nó. Nó không biết thương ai đâu.

Trung Quốc theo đuổi chính sách 1 con từ những năm 1959. Bây giờ, đợt trẻ đó cũng chưa đủ lớn. Một ngày nào đó, đợt trẻ con 1 của Trung Quốc đủ lớn và nắm chính quyền tại đó, ngày đó cũng cần nên cân nhắc và suy nghĩ.

Hỏi: *Như vậy, mình phải có biện pháp như thế nào để tránh việc này xảy ra?*

Đức Thâm: Do sự hành xử của mình rồi tùy Trời, người quyết định.

Viếng thăm trang web:

www.voviology.org

hoặc

www.voviquynghuyen.org

VẤN ĐÁP:
NGÀY VINH DANH
CÁC PHÁP HỮU VÔ VI QUY NGUYÊN
NGÀY 1 THÁNG 11 NĂM 2003

TCQN: *Xin Thầy cho biết lý do có ngày Vinh Danh các pháp hữu VVQN?*

Đức Thầy: Muốn vinh danh thì phải có thử thách, cho chao động mạnh mới có được dữ kiện để chỉ ra về con người. Tại sao cần phải có sự thử thách để được vinh danh? Tại sao phải có sự thanh lọc làm chi? Ở không có vui hơn không? Nhưng Đạo Pháp là của chúng sanh, phải cho chúng sanh. Chúng sanh là một nghĩa lớn, để làm nên một ý nghĩa lớn nói cách khác là làm một việc lớn nên phải cần có nhân tố đúng nên cần phải sàng lọc, cũng như có học thì phải có thi và người thi đậu là người được chọn đặt để sự nghiệp trên tay.

Kể về những trường hợp xứng đáng vinh danh:

- Những vị huynh trưởng giữ đầu mối đạo một nơi đã giữ đúng vai trò của mình. Gìn giữ mối đạo, thẳng thắn nói cùng người hại đạo như PQNT chẳng hạn: “Anh có thể phá đạo khắp nơi nhưng ở đây thì anh đừng hòng, anh không làm gì được tôi đâu!”.
- Những huynh trưởng phân biệt rõ đâu là cá nhân, đâu là đạo. Qua câu khẳng định của một vị: “Chuyện của các anh có thù riêng tư gì với Thầy thì đó là chuyện của anh nhưng phá hoại Pháp Đạo của Đức Ngài là một lỗi lớn dù có tu hành ngàn năm cũng không rửa được!”.
- Sự tể nhị trong môi trường cần tể nhị trong chính trị, tôn giáo.
- Người có mâu thuẫn trong cá nhân nhưng khi đứng trước sự đe dọa cho pháp đạo thì cùng hợp lực, gạt bỏ những tỵ hiềm.

- Những cô gái nghèo đã dứt khoát từ khước khi được những kẻ phản đạo như PQNT chẳng hạn, đề nghị trả hàng ngàn dollars mỗi tháng để chỉ chứng Thầy và phản đạo.
- Những em thiếu nhi nhỏ, tuổi dưới vị thành niên khi chung quanh cả gia đình và hàng chục đệ tử bỏ pháp chống đối Thầy, phỉ báng Pháp Đạo ...
- Những người dù có mâu thuẫn với thầy, với pháp nhưng khi nghe tin xuyên tạc là thân nhân của mình bị hãm hại, bị sa vào đường tà đạo thì đã thẳng thắn giải quyết vấn đề, nhận định chính chắn,...
- Những người trong pháp nhưng không từng tham dự các buổi họp đạo, các nhóm đạo chỉ tự tu 1 mình hàng chục năm, với bao khổ ải khó khăn, vẫn son sắt 1 lòng vì pháp vì đạo.....

Hàng trăm gương sáng xuất hiện trong giai đoạn sàng lọc rất xứng đáng được vinh danh.

Đức Thầy tiếp kiến 2 đệ tử VVQN cũng là nhà truyền giáo của Thiên Chúa Giáo và Hồi Giáo.

VẤN ĐÁP

TẠI QUAROUBLE - PHÁP QUỐC

NGÀY 7 THÁNG 2 NĂM 2004

Claudie Létaut: *Làm sao con người có thể nuôi dưỡng được lòng từ bi?*

Đức Thầy: Không cần phải nuôi dưỡng mà phải để tự nhiên!

Julie Gostiau: *Tình thương có cần phải quên mình để tình thương thành cao thượng không?*

Đức Thầy: Quên mình thì lấy cái gì để mà thương?

Claudie Létaut: *Có nên xem chuyện nhập xác là chuyện xa xôi không thực, có đúng không? Quan điểm của Vô Vi Quy Nguyên như thế nào đối với vấn đề này?*

Đức Thầy: Chỉ nên xem nó bình thường như mọi chuyện khác trên đời.

Claudie Létaut: Tại sao nó lại là bình thường được?

Đức Thầy: Bây giờ tôi chỉ ví dụ, ví dụ thôi nhé! Nếu bây giờ cô chết đi, cô nghĩ cô có muốn về thăm con của cô không?

Claudie Létaut: Nếu nó cần tôi thì tôi về!

Đức Thầy: Bỏ đi chuyện nó cần hay không cần, cho dù nó không cần, trong cô, cô có muốn về thăm nó không? Nói thiệt nơi lòng của mình đi!

Claudie Létaut: Dạ, muốn!

Đức Thầy: Vậy khi thăm nó, cô có muốn ôm nó, nựng nó, hôn nó không?

Claudie Létaut: Dạ, muốn!

Đức Thầy: Cô không có bản thể, vậy lấy cái gì cô có thể ôm, có thể nựng, có thể hôn được nó ?

Claudie Létaut: Dạ...

Đức Thầy: Như vậy, cô sẽ tìm cách, tìm phương tiện để làm được có phải không?

Claudie Létaut: Dạ, phải!

Đức Thầy: Vậy chuyện nhập xác sẽ là chuyện bình thường. Đó là phương tiện bình thường mà bất kỳ ai cũng nghĩ đến, dĩ nhiên làm được hay không là chuyện khác nhưng là chuyện tự nhiên mà ai cũng nghĩ đến. Đừng nhìn nơi đâu xa xôi, nhìn nơi mình thì mình sẽ thấy được đó là chuyện bình thường. Cứ coi nó là bình thường thì sẽ không có gì vướng bận cả! *(Thầy nói thêm với chúng tôi TCQN – Đó chỉ là hướng trả lời tương đối, vì vấn đề nhập xác phức tạp hơn nhiều).*

Julie Gostiau: *Tôi luôn tìm cách để nâng cao giá trị của mình. Tôi phải cố gắng như thế nào để nâng cao giá trị của mình?*

Đức Thầy: Giá trị của mình do người khác đặt cho mình chứ không do mình tự đặt cho mình. Đừng tốn công nâng cao giá trị của mình mà hãy làm những công việc gì mình cần làm!

Claudie Létaut: *Xin Thầy giải thích, tại sao có những đứa trẻ thật là cứng đầu, dạy cách nào nó cũng không nghe, đánh cỡ nào nó cũng không sợ như trường hợp của con tôi nhưng đối với Thầy là người duy nhất nó tự xá chào và nghe lời Thầy?*

Đức Thầy: Sự cứng đầu của một đứa trẻ, điển hình như em bé này có nguyên nhân như vậy: Các vị hãy tưởng tượng, một khối chơn linh như vậy *(Thầy mở lớn vòng tay)*, lại đem đặt để vào 1 thể xác như vậy *(Thầy khép nhỏ vòng tay)* thì tự trong nó có sự đối kháng, không thích ứng được. Nó có cái nhìn của nó, cái thấy của nó không thích hợp với lứa tuổi của nó nên chúng ta thường cho nó là cứng đầu, không nghe lời chúng ta. Dĩ nhiên, chúng ta dạy thì phải dạy để cho chúng biết lễ nghi, văn hóa và thích hợp với cuộc sống nhưng đồng thời cũng nên thông cảm điều đó. Quý vị có bao giờ để ý rằng, những đứa trẻ khi còn nhỏ là những đứa phá phách, cứng đầu thì khi trưởng thành nó thường là những đứa thành công hơn cả những đứa ngoan khác không?

Nathalie Comin: *Đối với những tư tưởng xấu tôi phải đối trị như thế nào? Tôi cố gắng ép nó để nó đừng bật dậy ra ngoài, tôi phải làm thế nào để mất nó. Người có tư tưởng xấu như tôi có xấu lắm không?*

Đức Thầy: Là người học đạo khác với người không học đạo là sự quan sát để sửa đổi. Ta không cần ép tư tưởng xấu ấy, cứ để nó phát ra ngoài rồi quan sát nó, điều chỉnh nó. Người có tư tưởng xấu là chuyện bình thường, không phải là người xấu. Người không điều chỉnh những tư tưởng đó mới gọi là xấu.

Danièle Stoinski: *Tánh của tôi thì như vậy và tánh của chồng tôi thì như vậy. Anh ta thường cho tánh của tôi là xấu và khuyên cần phải sửa chữa? Như vậy tôi phải sửa chữa như thế nào cho đúng?*

Đức Thầy: Mỗi người phải tự sửa chữa theo bản tánh của mình. Ông A sửa chữa thành ông A tốt hơn, bà B sửa chữa thành bà B tốt hơn. Chứ không phải ông A phải sửa chữa như bà B.

Claudie Létaut: *Dầu rằng từ trước cho đến nay tôi chưa bao giờ từng gặp Thầy nhưng tôi thường nằm mộng thấy Thầy, Thầy nói với tôi gia đình tôi là động lực để giúp tôi làm việc, học hỏi,... vậy tôi phải làm gì đối với gia đình của tôi?*

Đức Thầy: Đó là chuyện của cô !

Một người Việt Nam: *Dạy Đạo thì đi thẳng vào cái Tâm, tại sao cần phải có hình thức như tạo dựng Đạo Viện thật to lớn?*

Đức Thầy: Từ 10 năm nay, tất cả những gì Thầy dạy đi vào cái gì đó? Không đủ thấy nhột, thấy đau sao? Và bây giờ tạo Đạo Viện, vị thấy lòng mình không ổn, như vậy những chuyện này đang đi ngoài da của vị sao?

Một người Việt Nam: *Ngày xưa Đức Phật Thích Ca dẫn 1250 vị tỳ kheo hoằng hóa. Ngài không cần nơi nào để trụ cả!*

Đức Thầy: Vậy bây giờ vị cứ dẫn 1250 vị đi trước đi! Cũng không cần nơi để trụ, thì vị làm như thế nào được thì chỉ cho Thầy! Che mưa che nắng trên đất của người ta à? Ăn uống tiêu tiện trong nhà người ta à? 2500 năm trước còn đầy rừng hoang, đồng vắng. Bây giờ thì đứng ở chỗ nào đây? Vị có thể cho Thầy đến nhà vị ở để dạy đạo không? Nếu được thì ở bao lâu? Coi lại, căn bản sống bình thường nhất của người đời, mình có vẻ hơi thiếu đó! Đạo Viện nơi đây chúng ta xây dựng vì sự cần thiết chứ không phải do sự phô trương. Đừng có lắm!

Một vị pháp hữu: *Làm thế nào để tôi gìn giữ các con của tôi luôn trong tầm tay của mình?*

Đức Thầy: Khi con còn nhỏ, nó còn nằm trong tầm tay, ta dạy bảo chúng, đồng thời cũng chuẩn bị cho ta 2 chìa khóa: Dạy bảo nhưng phải dạy trong tình thương. Có thể rầy, la, đánh nhưng không phải là hành động ném cái giận. Con người rất nhạy cảm, nó sẽ cảm nhận những gì từ trong tâm ta trước và hành động cùng lời nói của ta sau. Đồng thời, ta phải rán trau dồi bản thân để đạt được trình độ, nhất là trình độ về tâm linh cao hơn. Sau này, khi nó trưởng thành, nó còn ở bên ta hay còn hướng đến ta một khi ta cao hơn nó do trong tâm nó thấy chứ không do ý ta tưởng và lòng nó có tình thương với ta.

Ao tràng trắng của VVQN hiện diện. Đây là điểm đặc trưng của Pháp Đạo VVQN. Dầu là điểm riêng hay chung nhưng đó là hình thức lễ nghi bắt buộc phải có và luôn được coi trọng tại những xứ sở đặt nặng về lễ nghi và đạo đức. Một hiệu ứng tự nhiên, một xứ sở có đạo đức thì tự người ta sẽ có những ý thức đạo đức, lễ nghi ứng hợp.

VẤN ĐÁP

TẠI QUAROUBLE - PHÁP QUỐC

NGÀY 14 THÁNG 2 NĂM 2004

Buổi họp mặt lần này có rất đông người hiện diện lại thêm nhiều người mới đến trong đó có mặt nhiều giới chính quyền cũng như trí thức như bác sĩ, luật sư... Suốt trong 3 tiếng họp mặt, trừ nửa tiếng cho các nghi lễ, 2 tiếng 30 phút còn lại đầy sự sôi nổi. Các vị ai cũng đều bất ngờ với lối giải đáp vấn đề. Vì hầu hết vấn đề nào cũng vậy, Thầy đều nói về họ như đã từng biết họ. Những cách lập luận dưới đây khiến cho giới khoa học rất tán thành vì tính logic nhưng có thể giải quyết được tất cả mọi chuyện, kể cả chuyện tưởng như đang nằm ngoài tầm tay như sự sống và sự chết. Đức Thầy nhận xét, càng ngày, người hiện diện càng giỏi, có những câu hỏi có căn bản từ từ. Sau đây là vài trường hợp được viết lại. Từ Tâm Chánh chuyển ngữ.

Marrie Pierre Lambecq: *Tôi luôn mang theo 1 lo âu, thắc mắc về người con trai của tôi, 15 tuổi bị chết trong tai nạn xe mô tô. Tại sao tôi cứ luôn lo nghĩ, xin Thầy chỉ ra điểm kẹt của tôi?*

Đức Thầy: Nhân dịp này, Thầy sẽ giải phẫu giùm cho vị và các pháp hữu dùng nó để làm bài học. Lo nghĩ ở đây có 3 điểm: Thương nhớ về người con, sự hối tiếc ân hận về 1 điều gì đó với người con và điều thứ 3 là không biết nó hiện giờ ra sao? Vậy sự lo nghĩ này nằm ở điểm nào?

Marrie Pierre Lambecq: Thưa Thầy! Không biết hiện giờ nó như thế nào?

Đức Thầy: Vị đang hỏi về tình cảm của nó hay nơi nó đang ở?

Marrie Pierre Lambecq: Bây giờ nó đang vui hay buồn? Nó có hạnh phúc hay không?

Đức Thầy: Bà thử suy nghĩ thử nó có hạnh phúc hay không?

Marrie Pierre Lambecq: Thưa, không biết!

Đức Thầy: Để Thầy chỉ bà cách nhìn vấn đề nhé! Trước hết, con bà lúc sống có hạnh phúc không?

Marrie Pierre Lambecq: Tôi nghĩ là có! Vì lúc sống nó rất năng nổ trong mọi chuyện, nó năng động đến nỗi, nó nói nó không sợ chết.

Đức Thầy: Bây giờ Thầy hỏi bà 1 chuyện này: Một người có tiền và một người không có tiền, ai là người trong họ sợ mất tiền?

Marrie Pierre Lambecq: Thừa! Người có tiền!

Đức Thầy: À! Không có mới không sợ mất! Vậy một người không sợ mất mạng, bà nghĩ người đó đang vui hay buồn và có hạnh phúc hay không?

Marrie Pierre Lambecq: (chấn động, im lặng): Vậy là con tôi không hạnh phúc....

Đức Thầy: Khi còn sống, có cha có mẹ, có anh em, có thân nhân, có bạn bè, có tất cả nhưng không có hạnh phúc. Vậy bây giờ chết rồi, không có gì cả, bà nghĩ có được hạnh phúc hay không?

Đức Thầy tiếp: Đó là cách cho các vị thấy được vấn đề, dầu là vấn đề nằm ngoài tầm tay của mình. Bà yên tâm, nhân bài học mẫu cho các vị để tạo công đức cho con của bà. Thầy hứa sẽ giúp đưa con của bà, chuyển vận nó đi tu học, có nơi, có chốn.

Marrie Pierre Lambecq: Xin cảm ơn Thầy...!

Julie Gostiau: *Thưa Thầy, tôi có đến nhà một người bạn, nơi đây như có 1 cái lực khiến cho tôi khó chịu. Trong nhà có 1 cái divan, khi ngồi lên có cảm tưởng như có nhiều người đẩy mình ra. Sau này tôi mới biết, cái divan này được sử dụng lại từ 1 divan cũ trong 1 ngôi nhà bị cháy và có người chết trên đó. Vậy làm sao mình có thể bảo vệ được mình trước những cái lực bên ngoài tác hại lên bản thể?*

Đức Thầy: Bây giờ vị hãy tưởng tượng, có 1 cái ghế mà nhiều người đang ngồi trên đó. Một vị Tổng Thống đến, người đang ngồi sẽ đứng dậy đi ra hay vẫn ngồi đó?

Julie Gostiau: Thừa Thầy, họ sẽ đứng dậy đi ra!

Đức Thầy: Cũng như vậy, khi giá trị của cô được đưa lên cao, cô đến 1 nơi nào đó, không cần biết nơi đó đã có ai chết, có bao nhiêu âm phần, họ phải đi ra chỗ khác để nhường chỗ cho cô. Chỉ cần giá trị của mình là đủ, không cần phải có phép tắc, bùa ngải gì để bảo vệ cho mình cả.

Julie Gostiau: Vậy làm thế nào mình mới nâng được cái giá trị của mình?

Đức Thầy: Thì cô đang học đây!

Một pháp hữu: *Tại sao những lời giải đáp của Thầy rất khác với huynh trưởng của tôi? Như vậy là huynh trưởng tôi đã hướng dẫn sai?*

Đức Thầy: Không! Hoàn toàn không sai, vì mức độ, tư tưởng của vị lúc đặt thắc mắc với huynh trưởng khác với bây giờ.

Bác sĩ Daniel Morizot: *Tôi vừa từ chối một ca mổ mà theo chuyên nghiệp của tôi, tôi thấy không nên thực hiện nhưng lại trái với lời yêu cầu của bệnh nhân. Như vậy, hành động của tôi có sai không?*

Đức Thầy: Không! Đó là vấn đề chuyên môn của mình, mình toàn quyền quyết định theo những gì mình biết và chịu trách nhiệm với những quyết định của mình. Trong công việc chuyên môn không có vấn đề đúng sai mà chỉ có vấn đề suy nghĩ cho thật kỹ và chịu trách nhiệm những gì mình làm.

Như bà M. France ở đây, là một Giám Đốc Sở Xã Hội, Thầy đã chỉ cho bà ta những cách thức để phát triển Sở Xã Hội có hiệu quả hơn, giúp những công dân như thế nào. Còn thầy Từ Tâm Đạo là một Sĩ Quan Phó Giám Đốc Sở An Ninh, Trưởng Ty Cảnh Sát cũng là một hình thức bác sĩ của xã hội. Thầy đã hướng dẫn ông ta làm thế nào có thể bắt được những tội phạm nguy hiểm đang truy nã,... tưởng là những việc mâu thuẫn nhau nhưng không! Vấn đề chuyên nghiệp chỉ cần suy nghĩ cho chính chắn và chịu trách nhiệm mà thôi.

VẤN ĐÁP

VỀ BÀI VIẾT CHUYỂN PHẦN LỰC TU HỌC ĐƯỢC ĐĂNG TRÊN SỐ BÁO 125.

Buổi vấn đáp lúc 12 giờ tối ngày 13 tháng 5 năm 2004.

Từ Minh Quý: Thưa Thầy, một vị huynh trưởng nói với đệ tử rằng vị ấy không đồng ý với Thầy về bài viết về việc chuyển phần lực tu học trên số báo 125. Vị huynh trưởng này nói ngày xưa Đức Ngài có dạy, mỗi khi gặp phần lực là phải chuyển họ tu học không chủ trương như Thầy đã viết. Xin Thầy cho biết thêm về tôn ý của Thầy?

Đức Thầy: Vị ấy có hành đạo không hay chỉ hành y?

Từ Minh Quý: Thưa Thầy con không hiểu ý của Thầy?

Đức Thầy: Hành y là chỉ gặp bệnh thì trị bệnh, gặp phần lực nhập thì trị nhưng hành đạo là hành những sự việc đúng và gieo trồng mầm mống đúng.

Từ Minh Quý: Thưa Thầy, xin Thầy nói rõ thêm.

Đức Thầy: Em nghĩ sao nếu em không muốn học mà người khác bắt em phải đi học? Nhất là phải học những ngành mà em không hề thích? Sự học này có kết quả không hay chỉ gây được sự phản tác dụng? Cao lắm mình chỉ nên khuyên, khai thị họ, mở đường cho họ chứ không nên tự động chuyển họ đi tu trong khi họ không muốn. Không có ý niệm thì làm sao mà học được? Chẳng thà chuyển đi tổng giam nghe còn có lý hơn.

Từ Minh Quý: Thưa Thầy! Theo vị huynh trưởng này cho biết các phần lực lang thang, không nơi nương tựa nên cần phải giúp cho họ được tu học.

Đức Thầy: Đúng! Tất cả chúng sanh ai cũng cần được giúp đỡ để tu học. Ở đây Thầy mở thêm cho các vị thấy về ý niệm các phần vong lang thang, lạc mồ, lạc mả. Thầy nói thật, làm sao có chuyện lang thang, lạc mồ, lạc mả được? Ở phần đời, nếu chính quyền 1 nước muốn kiểm soát người dân thì đồ ai

có thể cục cựa được. Còn ở trong vô vi, kiểm soát bằng tâm linh, không lẽ lại có 1 phần lực nào lọt sổ sao? Địa Phủ được dựng nên để chơi à? Hàng tỷ năm qua, vẫn có những âm hồn lang thang ngoài đời không được chuyển tu học không lẽ Thượng Đế lại làm sai à? Tất cả những âm phần lang thang đều có lý do của nó.

Đọc lại bài viết về gia đình họ Phù 5 năm về trước, các vị đều thấy đối với 1 gia đình người sống khi gặp nạn, cầu mình, rồi Thầy khai đạo cho họ, thọ ký cho họ mà vẫn bị Đức Ngài chinh là hành động quá sớm. 5 năm sau, mình đã thấy được cái hậu quả của nó rồi! Toàn bộ họ đã phản đạo. Ở đây Thầy nói phản chứ không nói là bỏ đạo. Vì họ tham gia vào những chuyện phá hoại sự đoàn kết trong đạo, phá hoại niềm tin trong đạo, hại Thầy, hại bạn,... phá được hay không, hại được hay không là chuyện khác nhưng họ đã phá và đã ra tay hại.

Họ có cầu Đạo đâu? Họ đến vì gặp nạn mà thôi. May Thầy chỉ là tác động khơi dậy và đôi lúc có sự ép buộc trong đó. Còn đằng này, các âm phần không phải do họ cầu, mình gặp họ vì họ đang phá người sống mà bắt đi tu thì hậu quả sẽ như thế nào? Thượng Đế cho họ cơ hội đi lang thang để họ đòi những gì người ta thiếu của họ. Gặp mình, mình ép đi thì cái oán của họ sẽ như thế nào? Như gia đình họ Phù cũng vậy, nếu những kẻ oán thù họ không bị Thầy ép đi thì giờ này gia đình đó có thể cục cựa được sao? Như vậy để cho họ cùng tu với nhau và chuyển họ đi tu thì cái nào hơn? Rất may là lúc trước Thầy chỉ đưa 1 số phần nguy hiểm lúc đó đến lấy mạng cô M. đi thôi, chứ đưa đi sạch hết là có chuyện với Thiêng Liêng vì đã xen tay trắng trợn vào những quy luật của tạo hóa.

Người sống không tu thì người chết hại. Người chết không tu, chỉ người sống họ tu thì nghiệp lực của họ được giải, nợ nần mất, không đòi được thì rán chịu. Như vậy, phải để họ

kèm với nhau mà cùng tu, cùng tiến. Chỉ ra tay khi thấy trường hợp quá đáng và nguy hiểm mà thôi.

Từ Minh Quý: Nhưng tại sao lúc xưa Đức Ngài lại dạy các đệ tử nên chuyên vận tất cả các phần lực tu học mà không cần phải hướng dẫn và khai thị gì cả?

Đức Thầy: Vào thời gian đó, các vị được ban pháp Hộ Bệnh sau khi vào pháp được bao lâu? Thầy nhớ không lầm, Đức Ngài mở Đạo vào năm 1977, khoảng năm 1978 đã có rất nhiều vị được Pháp Hộ Bệnh rồi. Như vậy, chỉ mới đóng vai trò giúp tay Đức Ngài hành y, cứu đời trong giai đoạn khó khăn của đất nước thôi. Chưa đến giai đoạn hành đạo đâu!

Từ Minh Quý: Tại sao Thầy lại nói chưa đến giai đoạn hành đạo trong khi Pháp Đạo đã khai mở?

Đức Thầy: Trường mới mở và chưa có đợt ra trường mà! Kể cả đến thời gian này cũng chưa đến giai đoạn hành đạo. Sự hành đạo hiện có tất cả chỉ trong giai đoạn tu học và đón nhận bài học mà thôi. Bây giờ Thầy hỏi em: Nếu ta chuyển 1 phần lực nào đó, phần lực sẽ hỏi: “Ông đưa tôi đi đâu? Chỗ đó như thế nào? Tôi học được những gì ở đó? Ông đừng nói là ông không biết tôi được học những gì trong khi ông là người đưa tôi đến? Tôi thuộc trình độ nào? Tôi cần học những gì và để bước lên trình độ nào? Sự học của tôi sẽ kéo dài bao lâu?....

Từ Minh Quý: Nhưng tất cả những câu hỏi đó do các Chư Vị trực tiếp trả lời, chứ không phải do ta trả lời?

Đức Thầy: Cái thiếu sót là ngay điểm đó! Ta không biết gì cả trong khi ta là người đưa đi! Bây giờ em nghĩ thử nếu em là 1 Chư Vị hằng ngày phải đón nhận những chuyến xe chở đầy người tạp nhạp từ các nơi đến rồi bắt em phải dạy họ. Em nghĩ sao? Ở đây, dạy học trò, Thầy thường la um sùm, may họ dẫu gì cũng có ý thức 1 tí, còn đảng này phải tiếp nhận những người hoàn toàn không muốn tu học chi cả, rồi đẩy đến mình. Chẳng thà các Chư Vị ấy là những người cai quản trại giam thì còn có vẻ thuận lý một chút. Hành đạo là

vậy! Hành sự đúng, gieo mầm sống đúng! Các vị đã hành sai, sai ngay cả đối với các Chư Vị !

Chuyện ngày xưa, các pháp hữu chuyển người đi thì sau đó có Đức Ngài làm, Đức Ngài gánh. Vì vậy, mới có chuyện Đức Ngài rầy chú Năm Hùm về việc quên mở gong cho 1 phần lực khi chuyển họ đi tu. Vì có Đức Ngài theo dõi sát. Bây giờ đã hơn 20 năm qua rồi, đừng nói với Thầy là các vị vẫn còn học ở Mẫu Giáo, có người kèm bên. Bây giờ mỗi chuyện các vị làm, các vị phải chịu trách nhiệm. Muốn qua được thì các vị phải tự làm, tự hành, song song đó thì hỏi Thầy, Thầy sẽ chỉ cho từng bước theo công việc làm của các vị. Dĩ nhiên, có nhiều khi các vị sẽ bị rầy. Cũng tùy vào tinh thần học, hành và cầu đạo của các vị thôi!

Từ Minh Quý: *Một vị huynh trưởng hỏi con, ngày xưa Đức Ngài thường tiếp điểm cho các đệ tử nhưng ngày nay tại sao không thấy Thầy tiếp điểm cho các đệ tử? Con có nói là hàng tuần Thầy thường tiếp điểm nhưng thời gian này thì Thầy không có tiếp điểm con không hiểu lý do?*

Đức Thầy: Em ngồi ở đó, em có nhận thấy dòng điện không?

Từ Minh Quý: Thưa Thầy có!

Đức Thầy: À! Có là được rồi! Dòng điện nơi đó, tâm mở thì nhận. Thầy đang tạm ngưng việc tiếp điểm để tiến hành thanh lọc. Tâm không mở thì bị đánh rớt mà không có sự trợ lực từ Thầy! Giải thích cho các vị ở xa biết, nơi đây Thầy đang tiến hành thanh lọc để chuẩn bị cho 1 bước mới. Công việc còn quá là nhiều và Thầy thì không thể chờ thêm nữa! Tâm đầy động thì phải đánh rớt và không được cận kề bên Thầy. Chừa chỗ cho người khác xứng đáng hơn.

Chẳng thà là những đệ tử ở xa chứ ở gần Thầy thì có những điểm thuận lợi nhưng ngược lại rất dễ bị đánh rớt vì không nhiều thì ít, các vị có góp phần ảnh hưởng đến guồng máy của Pháp Đạo. Thầy rất thương các vị nhưng không vì những sự thương đó mà Thầy gìn giữ cho những tâm đời của các vị

phát khởi. Có tâm đời thì phải bị đánh té. Không mở tâm đạo trong khi đứng trong cửa Đạo thì cũng phải bị đánh rớt. Đó là chưa nói, Thầy là nhân tố chánh để đánh rớt các vị.

Thầy không tiếp điện nhưng không có nghĩa là không có chuyển điện. Nó có sẵn nơi đó, chỉ mở tâm là nhận được thôi! Cũng gần đến lúc các vị hành đạo rồi ! Lúc đó mình sẽ có một bước khác nữa!

Một vị giáo sư là phụ huynh của một sinh viên được thụ huấn tại DHLĐ, nghe tin Thầy và phái đoàn đang nghiên cứu tại Louvre, dẫu ở nơi khá xa (gần 3 tiếng lái xe), bà đã vội lái xe đến để ngỏ lời chào Thầy và cảm ơn sự giáo dục của Thầy đã làm thay đổi hoàn toàn con cái của họ. Con bà đã trở thành người tuyệt vời với gia đình, có ý thức trách nhiệm với gia đình, xã hội, có đạo đức, tinh thần và nghị lực đầy đủ để thực hiện mọi công việc... 12-2011.

MỤC LỤC

1 Lời nói đầu	5
2 Vấn đáp: Tháng 8 năm 2001.	6
3 Vấn đáp: Với các thành viên băng đảng Ngày 15 tháng 1 năm 2002.	7
4 Vấn đáp: Một số lý giải về cuộc đời. Ngày 15 tháng 2 năm 2003.	11
15 Vấn đáp: Một số điểm nhỏ về tư tưởng và chiến tranh. Ngày 22 tháng 2 năm 2003.	12
6 Đức Thầy giải thích thêm một khía cạnh khác về buổi vấn đáp ngày 22 tháng 2 năm 2003.	17
7 Mạn đàm: Việt Nam và tương lai Việt Nam. Tháng 7 năm 2003.	19
8 Ngày Vinh Danh các pháp hữu Vô Vi Quy Nguyên. Ngày 1 tháng 11 năm 2003.	23
9 Vấn đáp: Tại Quarouble – Pháp Quốc. Ngày 7 tháng 2 năm 2004.	25
10 Vấn đáp: Tại Quarouble – Pháp Quốc. Ngày 14 tháng 2 năm 2004.	29

11 Vấn đáp: Về bài viết trên số báo 125.
Ngày 13 tháng 5 năm 2004.

32

Sư Tỉ đang vui vẻ ngắm nhìn bức tượng Bách Việt Long Tiên trong ngày Rằm tháng 7 năm 2011 – kỷ niệm 34 năm ngày khai sáng Vô Vi Quy Nguyên.